

РЕШЕНИЕ

№ 7260

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6656** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на директора на Национално Т. управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, , чрез пълномощник юрк. Д. против решение № 2412/23.05.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 20221110216376/2022 г. по описа на Софийския районен съд. Наведени са доводи за незаконосъобразност на решението по съображения за неправилно прилагане на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се решаващият извод на районния съд за недоказаност на авторството на деянието. Изтъква се, че привлеченият към административна наказателна отговорност не е отрекъл да е управлявал процесното ППС, нито е възразил срещу нарушението, за което му е съставен АУАН. Счита, че в административнонаказателното производство по безспорен начин са установени нарушението и субектът на нарушението. Претендира отмяна на обжалваното решение.

Ответникът Ю. Г. Х., чрез пълномощника адв. А. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в отговора на касационната жалба от 05.07.2023 г. Претендира присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление е №BG15052022/5800/P8-919/14.11.2022 г., издадено от директора на Национално Т. управление (НТУ) към А., с което на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, на Ю. Г. Х. е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лв.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че при извършена проверка на ГКПП К. на 15.05.2022г. в направление излизане от Р. България на ППС влекач с рег. [рег.номер на МПС] , марка и модел „Скания Р420ЛА4х2МНА“ с обща техническа маса над 12 тона, е установено, че на 30.04.2022г. в 13:01 часа това ППС, попадащо в категорията, за която е дължима пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, такава не е заплатена при преминаването му по път А-6, км 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминато разстояние - Т. такса, съгласно Приложение към т.1 на Решение №202/20.02.2020г. на МС, за което нарушение е генериран запис (доклад) от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, който заедно е приложените към него статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения - видеозаписи, представлява доказателство за отразените в него обстоятелства относно ППС, табела с рег.№, дата, час и място на движение по участък от пътя, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство (контролно устройство с идент.№10192), което е част от системата, като на 15.05.2022г. е заплатил дължимата такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 119 лева - нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че авторството на деянието е останало недоказано, доколкото не Х. не е нито собственик, нито пък е ползвател на управляваното от него ППС, т.е. той няма задължение чл.10б, ал. 3 от ЗП да заплаща Т. такса. В тази връзка е посочил, че водачите имат отговорност само за установяване на изминатото разстояние за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва или за закупуване на маршрутна карта, тъй като по правилата на чл.10б, ал.4 от ЗП, размерът на дължимата за плащане Т. такса се определя въз основа на реално получени декларираните Т. данни, удостоверени по реда на наредбата по чл.10, ал.7 от ЗП, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен

маршрут.

Решението е правилно, при следните допълващи мотиви:

Безспорно е, че с разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидено че "Водач, който управлява ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с глоба в размер на 1800.00 лева". Посочената разпоредба съдържа в себе си както задължението, така и санкцията при неговото неизпълнение. В АУАН и в наказателното постановление са посочени неизпълнените от водача задължения - не е заплатил дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, и няма как да има каквото и да било съмнение за какво точно нарушение е санкциониран водачът, а именно: че е управлявал ППС, за което не е платена таксата за изминатото разстояние.

В случая обаче се касае за заснемане на нарушение чрез техническо средство, като посредством изготвените от въпросното техническо средство веществени доказателства не може да се установи самоличността на водача, който е управлявал ППС в момента на нарушението. От друга страна, проверката от органите на НТУ, при която е констатирано нарушението, следва момента на извършването му и не може да се приеме за безспорно, че водачът, който е управлявал ППС влекач с рег. [рег.номер на МПС] , марка и модел „Скания Р420ЛА4х2МНА“ с обща техническа маса над 12 тона на датата на проверката, е същият, който е извършил въпросното нарушение.

Превозното средство е собственост на юридическо лице - "Интерспийд Транс" ЕООД. Липсват обаче каквито и да е доказателства, че именно Ю. Х. е управлявал товарният автомобил на датата, за която е установено нарушението, което би обосновало ангажирането на административнонаказателната му отговорност на основание чл. 179, ал. 3а ЗДвП. По делото не са налице доказателства на 30.04.2022 г. товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на А. или установяването по друг начин на водача на автомобила към тази дата. Ето защо наказващият орган, чиято е доказателствената тежест не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по необходимия несъмнен начин, че именно наказаното лице е управлявало ППС-то и на 30.04.2022 г.

При това положение е било необходимо преди съставянето на АУАН или преди издаването на НП (арг. от чл. 53, ал. 2 от ЗАНН), съответните длъжностни лица да съберат доказателства които по достатъчно категоричен начин да установят самоличността на нарушителя - напр. трудов договор валиден към релевантната дата, пътен лист за ППС от същата дата или други документи от този вид. Транспортът на стоки е правнорегламентирана дейност, вкл. от норми на общностното право, задължително изискваща съставяне на множество документи, вкл. за водача на автомобила, поради което авторството на деянието е възможно и не трудно установимо. Това, че Ю. Х., като водач на автомобила в момента на проверката, не е възразил срещу констатациите в АУАН не освобождава АНО от задължението му да обоснове със съответните доказателства и е крайно недостатъчно да бъде установено авторството на извършеното на тази дата нарушение. В този смисъл настоящият състав счита, че АНО не е ангажирал доказателства, които в нужната степен да доказват, че на посочената в АУАН и в наказателното постановление дата именно Ю.

Х. е извършил посоченото нарушение.

По посочените съображения, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото е основателно искането на ответника за присъждане на разноски по списък в размер на 780 лева, договорено и платено адвокатско възнаграждение.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2412/23.05.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 20221110216376/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на Ю. Г. Х., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 780 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.